

De Tao van Vernietiging

In de oude wereld vroeg een leerling aan de meester:

"Meester, waarom vernietigen mensen wat mooi is?"

De meester keek hem aan.

"Wat bedoel je?"

De leerling wees naar een oude boomstronk.

"Hier stond ooit een prachtige boom."

Hij wees naar een verlaten huis.

"Daar woonde ooit een familie."

Hij wees naar een gebroken vriendschap.

"En daar leefde ooit vertrouwen."

De meester knikte.

"Kom mee."

Ze liepen naar een bos.

Midden in het bos stond een enorme eik.

Zijn takken reikten hoog naar de hemel.

Zijn wortels verdwenen diep in de aarde.

Generaties hadden onder zijn schaduw gerust.

De meester vroeg:

"Hoe lang heeft het geduurd om deze boom te laten groeien?"

"Vele tientallen jaren."

De meester knikte.

Toen brak hij een dode tak van de grond.

"Hoe lang duurde dit?"

"Slechts een paar seconden."

De meester glimlachte.

"Dat is de eerste les van vernietiging."

De leerling begreep het niet.

Dus liepen zij verder.

Onderweg kwamen zij een man tegen die woedend was.

In één ogenblik sprak hij woorden

waar hij jaren later nog spijt van had.

Een huwelijk brak.

Een vriendschap stierf.

Een familie werd verdeeld.

"Hoe lang duurde dat?"

vroeg de meester.

"Een paar minuten."

"En hoeveel jaren kost het om vertrouwen op te bouwen?"

De leerling werd stil.

Ze gingen zitten aan de oever van een rivier.

De zon weerspiegelde op het water.

"Waarom vernietigen mensen dan toch zoveel?"

vroeg de leerling.

De meester pakte een steen
en wierp hem in het water.
De kringen verspreidden zich langzaam.
"Omdat vernietigen gemakkelijk is."
Hij keek naar de golven.
"Bouwen vraagt geduld."
"Liefde vraagt geduld."
"Wijsheid vraagt geduld."
"Karakter vraagt geduld."
"Maar vernietiging vraagt vaak slechts een moment van onbewustheid."

De leerling dacht lang na.
Toen vroeg hij:
"Is vernietiging dan altijd verkeerd?"
De meester glimlachte.
"Nee."
Hij wees naar een verdorde boom.
"Soms moet het oude verdwijnen."
Hij wees naar een slang die haar huid had afgeworpen.
"Soms moet iets sterven zodat iets nieuws geboren kan worden."
Hij keek naar de horizon.
"De natuur vernietigt voortdurend."
"Maar nooit uit haat."

De wind streek zacht door het gras.
Nu begon de leerling iets te begrijpen.
Er bestond een verschil
tussen vernietiging uit wijsheid
en vernietiging uit onbewustheid.

Ze liepen verder.
Onderweg zagen zij mensen
die elkaar aanvielen met woorden.
Mensen die reputaties vernietigden.
Mensen die bruggen verbrandden.
Mensen die hun eigen gezondheid vernietigden.
Mensen die de aarde uitputten.
Iedereen dacht
dat de schade buiten zichzelf plaatsvond.
Maar de meester schudde zijn hoofd.
"Wat vernietigt een mens als eerste?"
De leerling wist het niet.
"Zichzelf."
De meester keek naar de menigte.
"Want iedere daad van vernietiging
laat ook een spoor achter
in degene die haar verricht."

De zon begon langzaam onder te gaan.
Toen sprak de meester:
"De mens bezit een grote kracht."
"Welke kracht?"
"De kracht om te scheppen."
Hij zweeg even.
"En de kracht om te vernietigen."
De leerling luisterde aandachtig.
"De meeste mensen beseffen pas hoe waardevol iets was
wanneer het verdwenen is."
De wind werd zachter.
"De wijze beseft het eerder."

Plotseling begreep de leerling iets.
Het kost jaren om vertrouwen op te bouwen.
Jaren om kennis te verzamelen.
Jaren om een relatie te laten groeien.
Jaren om een karakter te vormen.
Maar soms slechts één ogenblik
om alles te verliezen.

De meester stond op.
"Onthoud dit."
"Wie vernietigt uit woede,
vernietigt vaak meer dan hij bedoelt."
"Wie vernietigt uit hebzucht,
vernietigt uiteindelijk ook zichzelf."
"Maar wie bewust loslaat wat zijn tijd heeft gehad,
maakt ruimte voor nieuw leven."
De leerling keek naar de ondergaande zon.
En voor het eerst begreep hij:
dat vernietiging niet altijd het einde is.
Maar dat onbewuste vernietiging
bijna altijd een verlies is.

Bouwen vraagt geduld.
Vernietigen vraagt slechts een ogenblik.
Daarom waakt de wijze
over zijn woorden,
zijn daden
en zijn gedachten.
Want wat in jaren wordt opgebouwd,
kan in minuten verloren gaan.
En toch schuilt er in ieder einde
ook een nieuw begin.
De vraag is slechts:

vernietig je uit bewustzijn,
of uit onbewustheid? 🕊️ 🌿

Haribol 🙏 ✨

Deze Tao raakt direct aan de drie poorten uit de Gita. Veel vernietiging ontstaat uit **woede**, wordt gevoed door **hebzucht**, of komt voort uit onervuld **verlangen**. Maar de natuur laat ook zien dat er een heilige vorm van vernietiging bestaat: het loslaten van wat niet langer dient, zodat iets nieuws kan ontstaan. 🌱 🕉️ 🌿